

Eigil Nielsen

Eigil Nielsen

16. august 1910 – 8. december 1968

Den 8. december 1968 afgik et af Dansk Geologisk Forenings mest kendte og skattede medlemmer Eigil Hans Aage Nielsen ved døden efter langvarig, svær sygdom.

Eigil Nielsen var født den 16. august 1910 i København som søn af ingeniør Hans Peder Nielsen og hustru Ellen Nielsen, født Pedersen. 1929

blev han student fra Sorø Akademi, og tog i 1935 magisterkonferens i zoopalæontologi ved Københavns Universitet. Den 26. november 1942 erhvervede han den filosofiske doktorgrad sammesteds. Fra 1940 til 1946 virkede Eigil Nielsen ved Universitetets Zoologiske Museum, men knyttedes derefter til Universitetets Mineralogiske Museum som museumsinspektør senere afdelingsleder ved de vertebratpalæontologiske samlinger, en post han beklædte til sin død. Som universitetslektor varetog han fra 1957 undervisningen i vertebratpalæontologi ved Københavns Universitet. 1943 ægtede han Birgitta Nielsen, født Wettergren. I ægteskabet er der to børn.

Disse data skjuler et menneske, hvis liv formede sig helt ud over det sædvanlige, selv for en naturvidenskabsmand. Eigil Nielsen var ved sin bortgang kun 58 år gammel; men i disse, efter vor tids standard, så karrigt tilmålte år skænkedes ham et utroligt intenst liv med rige oplevelser og glæder både i forskergerning og i lærergerning.

Et karakteristisk træk hos Eigil Nielsen var hans åbenbare glæde ved at dele de oplevelser, som forskning, rejser og lærergerning havde bragt ham, med elever, medarbejdere og kolleger. Han videregav på denne måde en umådelig mængde viden og nyttige erfaringer til os, der var hans elever. Det er da også dette træk hos ham, der overhovedet muliggør, at jeg her kan tegne dette in memoriam, skønt jeg først i 1954 kom i egentlig kontakt med Eigil Nielsen, som en af hans specialestuderende.

Interessen for palæontologi vakttes hos Eigil Nielsen allerede i 14 års alderen gennem læsningen af Johannes V. Jensen's »Den lange rejse«. Denne vidtspændende, digteriske fremstilling af menneskets og kulturens udvikling fængslede den unge Eigil Nielsen, men tilfredsstillende næppe hans vågnende trang til eksakt viden. Konsekvensen blev, at han allerede i gymnasietiden kastede sig over selvstændige palæontologiske studier, ligesom han på skolefridage og i ferier foretog omfattende indsamlinger fra en mængde danske fossillokaliteter.

Sommeren 1929 begav den nybagte student sig på cykeltur til Tyskland og Tjekkiet. Hans tre hovedinteresser – palæontologi, arkæologi og den bildende kunst – træder tydeligt frem i den dagbog, han førte på turen. I Berlins Museum für Naturwissenschaften noterede han sig den palæontologiske samlings opdeling i en rent systematisk ordnet og en stratigrafisk ordnet udstilling. I Tjekkiet besøgte han med tilfredshed graptolitførende aflejringer.

Samme år immatrikuleredes Eigil Nielsen ved Københavns Universitet. Det var ikke små ambitioner, han mødte med. Gennem sine palæontologiske studier havde han fået et stærkt indtryk af, at hele brachiopodgruppen trængte til en tilbundsående revision under hensyntagen til såvel fossile som recente former. Han måtte dog snart erkende, at opgaven var ret så overdimensioneret i forhold til den tid, han havde afsat til dens

løsning. Det lykkedes ham imidlertid at gennemføre en fuldstændig omordning af Zoologisk Museums brachiopodsamling. Den iver, hvormed han løste denne opgave, vakte den verdenskendte danske echinodermspecialist dr Th. Mortensen's interesse for den unge studerende, som fik overladt et materiale af slangestjerner fra Amerikas vestkyst. Bearbejdelsen af dette materiale blev grundlaget for Eigil Nielsen's første videnskabelige publikation (1932).

I disse år var de danske Østgrønlands ekspeditioner under dr Lauge Koch's ledelse blevet en fast institution. Fossile hvirveldyr indsamlet på ekspeditionerne i 1929 og 1930 var under bearbejdelse af den svenske palæozoolog professor Erik Stensiö, der ved Naturhistoriska Riksmuseet i Stockholm havde skabt et verdenscentrum for udforskningen af uddøde lavere hvirveldyr. Det fortælles, at professor Stensiö gennem dr Lauge Koch henvendte sig til Professor Zoologiae Adolf Jensen for at få en ung dansk studerende med interesse for zoologi og palæontologi til Stockholm. Denne studerende skulle indføres i moderne palæozoologiske forskningsmetoder for at kunne deltage i bearbejdelsen af det omfattende østgrønlandske vertebratmateriale, ligesom han skulle deltage i Lauge Koch's ekspeditioner for at foretage yderligere indsamlinger. Eigil Nielsen havde netop disse interesser, og havde under sine studier hos Th. Mortensen demonstreret evner for videnskabeligt arbejde. Valget faldt naturligt på ham.

Sommeren 1931 deltog han første gang i »Treaarsekspeditionen til Østgrønland«. Sammen med Gunnar Säve-Söderbergh arbejdede han bl.a. i Devon-aflejringerne på Mont Celsius på Ymer øen, hvorfra ekspeditionen hjembragte rester af jordens ældste urpadder, Ichthyostegiderne, populært kaldet »de firbenede fisk«. Det faldt i Eigil Nielsen's lod at finde det mest fuldstændige og smukkeste bevarede kranietag, man på det tidspunkt havde af denne vigtige overgangsform mellem fiske- og amphibiestadiet. I et radio-interview mange år senere beskrev han denne oplevelse: »Det første kranium løb jeg tilfældigt på en dag, jeg var kommet lidt bort fra mine kolleger og nået op på en afsats på fjeldet, hvor vi ikke tidligere havde været. Afsatsen var strøet med store klippeblokke, som jeg undersøgte, og dér på en af blokkene sad kalorius og kiggede på mig.« Fundets egentlige betydning »blev ikke endelig afgjort, før vi nåede København, men jeg forstod, at det var noget andet end det, vi hidtil havde fundet.«

Oplevelserne blev af skelsættende betydning for Eigil Nielsen. Ekspeditionslivet havde grebet ham – han var simpelthen den fødte ekspeditionsmand og en glimrende fossilsamler.

Vinteren 1931–32 tilbragte han fire måneder på professor Stensiö's afdeling i Stockholm, hvor han faldt usædvanligt godt til i den gruppe af unge palæozoologer, der samledes i det frugtbare, stockholmske forskermilieu. Under studieopholdet beskrev han et materiale af Permo-Karbon fisk fra Østgrønland (1932). Den følgende sommer rejste han på ny til

Østgrønland; denne gang som medlem af overvintringsholdet på Eskimonæs stationen. Hans feltarbejde koncentreredes om indsamlingen af fossiler fra Perm- og Trias-aflejringerne i Kap Stosch området og på Clavering ø. Samtidig gennemførte han en lang række opmålinger af de geologiske lagserier i arbejdsområdet, hvorom en detailleret beskrivelse senere publiceredes (1935).

Arene 1933–36 tilbragte han dels i København, hvor han, som før nævnt, afsluttede sin magisterkonferens i 1935, dels i Stockholm med intense undersøgelser af den østgrønlandske Eotrias fiskefauna, af hvilken han havde hjembragt et yderst omfattende og uhyre velbevaret materiale. I disse år bearbejdede også andre forskere dele af Eigil Nielsen's omfattende fund; således behandlede Eotrias stegocephalerne af Gunnar Säve-Söderbergh, medens Hermann Aldinger beskrev Perm ganoiderne.

En ny overvintringsekspedition 1936–37 kom til at strække sig over længere tid end forudset. I sommeren 1937 tillod issituationen ikke besejlingen af Eskimonæs, hvorfor hele overvintringsholdet måtte forblive på stationen og se en ny overvintring i møde. Tidligt på vinteren 1937 rejste Eigil Nielsen med hundeslæde til Scoresby Sund, hvorfra hans altid brændende virketrang bragte ham ud på adskillige slæderejser. Han undersøgte og opmålte således bl.a. Karbon-lagserier på Traill ø og indsamlede herfra fiske-rester, som senere behandlede af den britiske palæontolog J. A. Moy-Thomas.

Denne vinter 1937–38 var en ny stor Grønlandsekspedition under forberedelse i Danmark. Lederne af »Den danske Nordøstgrønlands Ekspedition 1938–39« Eigil Knuth og Ebbe Munck ønskede en geologisk-palæontologisk specialist som deltager. Gennem dr Lauge Koch var Eigil Nielsen blevet anbefalet til dette hverv. Telegrafisk forespurgte man Eigil Nielsen om han ville deltage – han svarede øjeblikkeligt ja. I sin bog om denne ekspedition skildrer Eigil Knuth på levende måde, hvordan Eigil Nielsen blev taget ombord i ekspeditionsskibet »Gamma« fra »Gertrud Rask« nær iskanten udfør Scoresby Sund. Fra første færd blev han et højt værdsat medlem af ekspeditionen, hvorfra han hjemførte omfattende samlinger og et yderst værdifuldt materiale af geologiske, geomorphologiske og geografiske data. Dele heraf publiceredes af ham selv i 1941. Med den færdighed, han under de tidligere overvintringer havde udviklet som slæderejsende, løste han på enestående vis sine omfattende arbejdsopgaver og nåede med sin grønlandske rejsefælle Ove Rossbach til 81°50' n.br. Denne begivenhed, der betegnede kulminationen på ekspeditionens slæderejser, fandt sted den 18. maj 1939.

I nogle år lagde Eigil Nielsen ekspeditionslivet med dets strabadser på hylden og gav sig på ny i kast med dybtgående palæoanatomiske undersøgelser, som i disputatsarbejdet koncentreredes om de to palæonisciformer

Glaucolepis og *Boreosomus* (1942). Bearbejdelsen af disse former repræsenterer, sammen med hans arbejde over formerne *Australosomus* og *Birgeria* (1949), vel de mest detaljerede og veldokumenterede beskrivelser, som overhovedet findes af lavere, fossile actinopterygier. Overalt hvor palæozoologer beskæftiger sig med fossile fiskegrupper er Eigil Nielsen's arbejder højt estimerede. Selv var han meget tilbageholdende, idet han i disputatsarbejdet påpegede at »forholdet mellem gruppen Palaeonisciformes og de højere actinopterygier er ikke betragtet nærmere, da det vil være for tidligt at drage slutninger af større rækkevidde vedrørende udviklingslinierne indenfor actinopterygierne på dette stadium af arbejdet«. I et senere arbejde (1955) præsenterede han imidlertid nye, stærke argumenter for antagelsen om, at de nulevende Acipenseriformes er af diphyletisk oprindelse fra typiske palaeonisciformer. Dette var bl.a. et af resultaterne af hans indsamlingsrejse til Madagascar.

Hans palæontologiske produktion er overordentlig vidtspændende. Foruden i de store monografier behandles Eotrias fiskefaunaen også i andre afhandlinger (1936, 1945, 1952, 1961, 1964). Endvidere publicerede han over permiske elasmobrancher (1932, 1942, 1952), triassiske stegocephaler (1954, 1964, 1967), samt eocæne benfisk og skildpadder (1959, 1960, 1963). Endelig kom han ind på et så vanskeligt felt som fossile fodspor. Den schweiziske geolog dr. Hans Stauber havde kort før anden verdenskrig fundet fossile fodspor i Trias-sedimenterne på Traill ø. På »Grønlands Geologiske Undersøgelses Ekspedition« i 1946 og som medlem af »Den danske Peary Land Ekspedition« i 1947 søgte og fandt Eigil Nielsen lignende fossile fodspor i Kap Stosch områdets Trias. I begyndelsen antog han fundene for at repræsentere spor af små reptiler (1940, 1947), men afslørede ved sin senere bearbejdelse, at det drejede sig om spor af limulider (1949). Dette var ret overraskende, da rester af limulider ellers ikke kendes fra de velundersøgte, fossilrige østgrønlandske Trias-sedimenter.

I 1950 deltog Eigil Nielsen i »Den 3. danske Centralasien ekspedition«. Fra Spiti området i det vestlige Himalaya hjembragte han samlinger af Permo-Karbon fisk foruden triassisk fiskemateriale, der naturligvis var hans særligt eftertrængte jagtbytte. Han hjemførte desuden en rig samling fossile pattedyr fra Siwalik-formationen.

Sydafrika og Madagascar berejste Eigil Nielsen i 1953. Fra starten var denne ekspedition planlagt i samarbejde med professor J. L. B. Smith, der i 1939 havde beskrevet det første eksemplar af den nulevende coelacanthid *Latimeria*. De to forskere skulle sammen forsøge at fange yderligere eksemplarer af *Latimeria*, af hvilke endnu et var tilgået professor Smith. Af forskellige grunde måtte fangstekspeditionen opgives. Imidlertid fik Eigil Nielsen lejlighed til som den første palæontolog at dissekere det nyfangne eksemplar (1955). Som alternativt program stod Madagascars

triassiske fiskefauna, af hvilken han indsamlede et omfattende materiale. I Tananarive traf han så at sige en gammel bekendt, da det tredje eksemplar af *Latimeria* var blevet indbragt til byen kort før, han ankom hertil. På vejen videre nordover foretog han under et kort ophold i Kenya en bestigning af det 6000 m høje Kilimanjaro, hvilket vidner om hans sejhed og dygtighed til at bevæge sig i fjeldet.

Med sine elever som assistenter besøgte Eigil Nielsen i 1955 endnu engang Østgrønlands Devon-lokaliteter. Der er mange gode minder fra denne sommer, der fik sit særpræg ikke mindst på grund af Eigil Niensens specielle form for tør humor.

»De Thai-Danske præhistoriske ekspeditioner«, som Eigil Nielsen ledede i 1960–61 og 1961–62, førte ham til en del af det fjerne østen, han længe havde ønsket at berejse. Hans håb var her at finde rester af fortidsmennesker, som så at sige kunne danne det geografiske bindeled mellem Peking-mennesket og Java-mennesket. Den hollandske forsker dr H. R. van Heekeren havde under den anden verdenskrig gjort fund af pebble-tools ved floden Kwai, hvilket kunne tale for muligheden af at finde primitive fortidsmennesker. Selv udtrykte Eigil Nielsen i en artikel om ekspeditionen sin målsætning således: Fossil hunting is to me the noblest form of hunting existing . . . Thirty years ago I started hunting primitive fishes in the Palaeozoic deposits in Northern Greenland and caught among these fishes the first pioneer, which from the water had succeeded in invading the dry land to stay, in other words the first amphibian. During the following years I was hunting in Mesozoic deposits in different parts of the world still for fishes and amphibians. Later it was reptiles and mammals from the Tertiary period that surrendered to my hammer – and now I hoped it was going to be man«. Ekspeditionen hjembragte et enestående materiale til belysning af Thailands, og for den sags skyld, den fjernøstlige stenalderkulturs senere trin, men af ældre fund måtte man blive ved pebble-tools.

Eigil Niensens sidste ekspeditionsrejse gik som hans første til Østgrønland. I den måned, vi tilbragte i Kap Stosch området, stillede han sin enorme viden om dette fossiljægerens paradis til disposition for ekspeditionens deltagere, hvilket medvirkede til det rige udbytte alle høstede. Denne egn af Østgrønland stod hans hjerte særligt nær; eller som han selv udtrykte det »dette er mit kongerige«. Få har vel også kendt et område af det stor-slåede Østgrønland så tilbundsående, som han kendte denne egn.

Mineralogisk Museums vertebratpalæontologiske samlinger voksede stærkt både i omfang og værdi gennem Eigil Niensens virke. Naturligt fører dette til endnu en af facetterne i hans personlighed – museumsmanden. I denne egenskab gjorde han en stor indsats for at gøre sin videnskab tilgængelig for offentligheden, hvad der kom klart til udtryk i den nyordning af museets vertebratpalæontologiske udstillinger, han fuldførte i 1960. Han havde

stor glæde af at popularisere og mestrede denne kunst til fuldkommenhed. En lang række populærvidenskabelige artikler vidner herom. Særlig markant kom dette til udtryk i hans reorganisering af Mineralogisk Museums populære foredragsrækker, ved hvilke han selv var en ivrig, af publikum yndet, foredragsholder. Hvis man med museumsmand imidlertid tænker sig en person, der skriver mønstergyldige etiketter og til stadighed har sine samlinger i perfekt orden, ville Eigil Nielsen næppe selv have ønsket at bære denne betegnelse. Det arbejde overlod han meget gerne til andre, hvilket bl. a. hjalp hans studenter til at tjene en ekstraskilling.

I de senere år nærrede Eigil Nielsen megen interesse for museet på Fur. Konsolideringen og tilknytningen af dette lille, fine egnsmuseum står også som et minde om hans museale virksomhed.

Som universitetslektor gjorde Eigil Nielsen en stor indsats for at bibringe de studerende et godt grundlag for forståelsen af vertebratpalæontologien. Han ofrede megen flid på udformningen af sine forelæsninger, der var klare og inspirerende. For sine specialestuderende var han en inciterende lærer. Han indførte os i de nyeste arbejdsmetoder i laboratoriet, ligesom han i felten ved sit eksempel lærte os indsamlingsmetode og, når det gjaldt ekspeditioner, også de rent praktiske forudsætninger for at gennemføre sådanne med udbytte.

Han var populær blandt de studerende, der ved foreningen NOA's 50 års jubilæum fejrede ham med udnævnelsen som æresmedlem.

Hans dybe interesse for dansk palæontologi og geologi kom tydeligt til udtryk i hans virke i Dansk Geologisk Forening, hvis formand og senere næstformand han var gennem flere år. Palæontologisk klub havde hans særlige opmærksomhed. Denne sluttede kreds' traditioner førte han under sit virke som formand videre på smukkeste måde. Han skabte nye traditioner for klubben, idet han indførte ekskursioner på klubbens program, ligesom hædersbevisningen »æresfossil«, der tildeles mangeårige medlemmer af klubben, skyldes hans iderigdom.

I 1965 indvalgte Eigil Nielsen i »Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab«. Han satte denne videnskabelige ærebevisning umådelig højt og deltog trofast i selskabets møder.

Eigil Nielsen skabte en moderne afdeling for vertebratpalæontologisk forskning i Danmark. Han gjorde dette ved sin egen store forskningsindsats og ved den beredvillighed, hvormed han satte sine specialestuderende i gang med forskningsopgaver. Pladsforholdene, under hvilke han og hans studerende til at begynde med arbejdede, var ikke store. Ligeledes skortede det ofte på instrumentel til løsning af særlige opgaver. Vi, der blev uddannet hos ham, har meget at være taknemmelig for i disse henseender, thi han delte sine arbejdsværelser med os og stillede også forskelligt privat anskaffet instrumentel til vor rådighed. Dette er blot et par af de mange

områder, på hvilke vi følte hans beredvillighed og varme menneskelighed.

Hans bortgang er et smerteligt tab for både hans danske og hans talrige udenlandske kolleger, hvoriblandt mange var nære personlige venner, som han havde stillet omfattende dele af sine samlinger til rådighed for. Han gav os, der var hans elever, en stor arv at forvalte ved videreførelsen og udbygningen af den vertebratpalæontologiske forskning i Danmark.

Æret være hans minde.

Svend Erik Bendix-Almgreen

(Mindetale holdt ved foreningens møde 17. marts 1969)

Fortegnelse over Eigil Nielsens publikationer

- 1932: Ophiurans from the Gulf of Panama, California; and the Strait of Georgia. *Vidensk. Meddr dansk naturh. Foren.* **91**, 241–346.
- 1932: Permo-Carboniferous fishes from East Greenland. *Meddr Grønland* **86** (3), 63 pp.
- 1935: The Permian and Eotriassic vertebrate-bearing beds at Godthaab Gulf (East Greenland). *Meddr Grønland* **98** (1), 111 pp.
- 1936: Some few preliminary remarks on Triassic fishes from East Greenland. *Meddr Grønland* **112** (3), 55 pp.
- 1940: Fossile vertebrat-fodspor fra Østgrønland. *Meddr dansk geol. Foren.* **9**, 680.
- 1940: En geologisk opdagelsesrejse i Nordøstgrønland. *Meddr dansk geol. Foren.* **9**, 651–652.
- 1940: Anmeldelse: G. Heilmann: Universet og Traditionen. *Naturh. Tid.* 4. årg., 108–110.
- 1941: Remarks on the map and the geology of Kronprins Christians Land. *Meddr Grønland* **126** (2), 35 pp.
- 1942: Studies on Triassic fishes I. *Glaucolepis* and *Boreosomus*. *Meddr Grønland* **138** (1), 394 pp. (also *Palaeozoologica Groenlandica* I).
- 1942: Nyere fund af Permisk fra Østgrønland. *Meddr dansk geol. Foren.* **10**, 278.
- 1943: Ny teknik til udforskning af forsteninger. *Salmonsens Leks. Tidsskr.* 3. årg., 263–264.
- 1943: Erik Stensiö. *Salmonsens Leks. Tidsskr.* 3. årg., 301–302.
- 1943: Den firbenede fisk og andre hvirveldyr fra Østgrønlands fortid. *Årbog Univ. Zool. Mus.* 1942–43, 63–76.
- 1945: Om *Birgeria*. *Meddr dansk geol. Foren.* **10**, 650.
- 1947: Krybdyrspor fra Østgrønlands Trias. *Meddr dansk geol. Foren.* **11**, 240.
- 1948: Geologiske iagttagelser på Kap Stosch kysten, Østgrønland. *Meddr dansk geol. Foren.* **11**, 391.
- 1948: Om hvirveldyrenes oprindelse og hovedlinierne indenfor de lavere hvirveldyrs udviklingshistorie. *Meddr dansk geol. Foren.* **11**, 404.
- 1948: Mindetale: Gunnar Säve-Söderbergh. *Meddr dansk geol. Foren.* **11**, 387–389.
- 1949: Studies on Triassic fishes II. *Australosomus* and *Birgeria*. *Meddr Grønland* **146** (1), 309 pp. (also *Palaeozoologica Groenlandica* III).
- 1949: On some trails from the Triassic beds of East Greenland. *Meddr Grønland* **149** (4), 44 pp.

- 1949: Da Jorden blev til. *Vor Viden* 1, H 1–5.
- 1950: Forstenede fortidsverdener genskabes. *Vor Viden* 13, H 45–50.
- 1951: Lidt om lepidomorialteorien. *Meddr dansk geol. Foren.* 12, 190.
- 1951: Levende fossiler. *Vor Viden* 48, C 217–222.
- 1951: De kom – og de blev. *Vor Viden* 50, C 231–233.
- 1952: On new or little known Edestidae from the Permian and Triassic of East Greenland. *Meddr Grønland* 144 (5), 55 pp. (also *Palaeozoologica Groenlandica* VI).
- 1952: A preliminary note on *Bobasatrania groenlandica*. *Meddr dansk geol. Foren.* 12, 197–204.
- 1952: Referat af: E. Jarvik (1952) On the fish-like tail in the ichthyostegid stegocephalians . . . ; med en redegørelse for nye permiske bradyodonter og en ny triassisk tetrapodtype fra Østgrønland. *Meddr dansk geol. Foren.* 12, 322.
- 1952: Den firbenede fisk. *Vor Viden*, række 2, 14, 428–433.
- 1952: Jagten på et fodspor. *Vor Viden*, række 2, 28, 40–45.
- 1953: På jagt i Central-Østgrønlands fortidsverden. *Tidsskr. Grønland* 5, 167–173.
- 1953: Den »firbenede fisk« fra Central-Østgrønland. *Tidsskr. Grønland* 6, 201–208.
- 1953: Forsteningerne fortæller om fortidens klima, natur, plante- og dyreliv i Central-Østgrønland. *Tidsskr. Grønland* 7, 254–261.
- 1953: Et fantastisk eksperiment – udført af fisk fra Jordens oldtid. *Vor Viden*, række 2, 37, 348–352.
- 1953: Fortidsdyr opstår i plastic. *Vor Viden*, række 2, 100, 682–686.
- 1953: Den blå fisk og dens slægt. *Vor Viden*, række 3, 1, 15–20.
- 1954: Fortiden lever. *Vor Viden*, række 3, 122, 545–553.
- 1954: *Tupilakosaurus heilmani* n. g. et n. sp. an interesting batrachomorph from the Triassic of East Greenland. *Meddr Grønland* 72² (8), 33 pp.
- 1954: Da skabningen gik på vingerne. *Vor Viden* 7 (1954–55), 219–224.
- 1955: Notes on Triassic fishes from Madagascar. *Meddr dansk geol. Foren.* 12, 563–578.
- 1955: Den nulevende kvastfinnede fisk og dens palæontologiske baggrund. *Meddr dansk geol. Foren.* 12, 674.
- 1956: Spændende fossilfund i Nordøstgrønland. *Tidsskr. Grønland* 8, 300–306.
- 1957: Om hvaløglerens oprindelse. *Vor Viden* 10 (1956–57), 313–320.
- 1957: *Tanystropheus*. *Vor Viden* 19–20 (1956–57), 594–598.
- 1957: Overraskende nyt om kridttidsfuglen. *Vor Viden* 26 (1956–57), 801–805.
- 1957: To sjældne gæster i Danmark. *Naturens Verden*, jan. 1957.
- 1957: Historien om en forstening. *Naturens Verden*, jun. 1957.
- 1958: Hvorfor uddøde kæmpedovendyrene? *Vor Viden* 19–20 (1957–58), 625–630.
- 1958: Om krybdyrenes knogler. Anmeldelse af: A. S. Romer: Osteology of the reptiles. *Naturens Verden*, bogtillæg 1958.
- 1958: Kærlighedsreklæring til et forsvindende Afrika. Anmeldelse af: E. Hennig: Gewesene Welten. *Naturens Verden*, bogtillæg 1958.
- 1959: Eocene turtles from Denmark. *Meddr dansk geol. Foren.* 14, 96–114.
- 1960: A new Eocene teleost from Denmark. *Meddr dansk geol. Foren.* 14, 247–252.
- 1960: Anmeldelse: E. Thenius: Handbuch der stratigraphischen Geologie. Bd. III, 2. Teil. *Naturh. Tid.* 24. årg., 87–88.
- 1960: Biogeografi. Anmeldelse af: R. Furon: Causes de la répartition des êtres vivants. Paléogéographie, biogéographie dynamique. *Naturens Verden*, aug. 1960.
- 1960: Sammen med: Wingstrand, K. G. & Spärck, R.: Bedømmelse af den zoologiske prisopgave for 1958. *Festskr. Københavns Univ.*, nov. 1960, 255–259.

- 1961: On the Eotriassic fish faunas of central East Greenland. In: Raasch, G. O. (editor) *Geology of the Arctic* 1, 255–257. Toronto U. P.
- 1961: Sammen med: Poulsen, C.: Bedømmelse af den geologiske prisopgave for 1959. *Festskr. Københavns Univ.*, nov. 1961, 253–257.
- 1962: The Thai Danish prehistoric expedition 1960–62. *Journ. Siam Soc.* 50, 7–14.
- 1962: The Thai-Danish prehistoric expedition 1960–1962. I. *Folk* 4, 21–27.
- 1962: Fossiler i Tyskland. Anmeldelse af: O. Kuhn: Deutschlands vorzeitliche Tierwelt. *Naturens Verden*, maj 1962.
- 1963: On the postcranial skeleton of *Eosphargis breineri* Nielsen. *Meddr dansk geol. Foren.* 15, 281–313.
- 1963: Høj karat. Anmeldelse af: R. A. Stirton: Time, life, and man. *Naturens Verden*, dec. 1963.
- 1964: En iagttagelse vedrørende bækkenstrukturen hos *Laugia*. *Meddr dansk geol. Foren.* 15, 432.
- 1964: Om *Tupilakosaurus* og lidt om stereospondyle labyrinthodonter. *Meddr dansk geol. Foren.* 15, 434.
- 1964: Lidt om kæmpe-menneskeaber. *Varv* 1, 8–12.
- 1965: Fur Museum. *Varv* 2, 21–22.
- 1965: Sammen med: Poulsen, C.: Bedømmelse af den geologiske prisopgave for 1963. *Festskr. Københavns Univ.*, nov. 1965, 300–304.
- 1967: New observations on the skull-roof of the holotype of *Tupilakosaurus heilmanni* Nielsen. *J. Linn. Soc. (Zool.)* 47, 311, 225–229.
- 1967: General introduction. In: *Archaeological excavations in Thailand. I*, Sai Yok, 13–15.
- 1967: Forord til dansk udgave af: Augusta, J. & Burian, Z.: *Giganter fra fortiden*. Skrifola.

Endvidere talrige artikler i Raunkiærs Konversationsleksikon.